

Pedro, het kleinste Pietje

Het is begin november en in het kasteel van Sinterklaas is het heel stil. Sinterklaas slaapt in zijn hemelbed diep weggedoken onder de dekens. Alleen zijn witte haren en het puntje van zijn neus zie je. Hij droomt over een reis naar een ver land. Daar zetten kinderen 's avonds hun schoen. Ze stoppen er leuke briefjes in en soms een wortel voor het paard.

In de Pietenslaapzaal snurken alle Pieten in hun stapelbedden. Ze dromen van pepernoten en speelgoedbeesten, van knutselspullen en glazen knikkers die glinsteren in de zon. Eén Pietje slaapt niet, dat is Pedro. Hij is de kleinste en moet nog veel leren. Hij mag nog geen pepernoten of speculaas bakken. En borstplaat en suikerbeesten zijn helemaal te moeilijk voor hem. Soms is hij daar boos over.

‘Ik kan het heus wel!’ roept hij dan. ‘Als ik het niet mag proberen, leer ik nooit hoe ik lekkere dingen moet maken.’

De Speculaaspiet, de Pepernotenpiet, de Pakjespiet en de Klauterpieten stoppen hem wat lekkers toe en aaien hem over zijn krullenbol.

‘Niet zeuren, Pedro,’ zeggen ze. ‘Kijk maar goed hoe wij het doen. Als je weet hoe het moet, mag je helpen.’

Dus kijkt Pedro in de keuken. Hij speelt met het speelgoed in de kelder. Hij bouwt een tent van het inpakpapier en hij maakt tekeningen voor Sinterklaas.

‘Goed zo, Pedro,’ zegt Sinterklaas altijd.

‘Wat kun jij mooi tekenen!’ En hij hangt al Pedro's tekeningen in zijn slaapkamer aan de muur.

Pedro is dan heel trots.

Daar denkt dat kleine Pietje aan terwijl hij op de rand van zijn bed met zijn beentjes heen en weer bungelt. Hij luistert naar het gesnurk van de andere Pieten en zucht. De maan schijnt door het raam naar binnen, maar Pedro is wakker en kan niet meer slapen.

De grote staande klok in de hal van het kasteel slaat vijf keer. Het is nog te vroeg om op te staan. Pedro kruipt weer onder zijn dekbed en doet zijn ogen dicht. Hij houdt zijn knuffelbeer stevig vast en telt wel honderd schapen, maar slapen, nee, dat lukt niet.

Hij schopt het dekbed weg en springt zacht uit bed. Dan trekt hij zijn warme pantoffels aan en loopt naar de gang. Zijn maag knort. Misschien kan hij in de keuken iets lekkers vinden om te snoepen. Er ligt vast wel een weggerolde pepernoot of een stukje marsepein. Pedro kruipt over de keukenvloer. Hij kijkt onder de tafel en onder de stoelen. Hij schrikt als een muis wegschiet en verdwijnt in een holletje achter het fornuis.

‘De muizen hebben alles al opgegeten,’ moppert Pedro.

Hij gaat aan de keukentafel zitten en denkt na. Zijn maag knort nog steeds. De deur van een keukenkast staat op een kiertje.

Nieuwsgierig loopt hij ernaartoe. In plastic zakken liggen verse broodjes. Een dikke muis heeft een gaatje geknaagd in een zak en zit lekker te smikkelen.

‘Ksst,’ zegt Pedro. ‘Muis, dat zijn de ontbijtbroodjes voor Sint en de Pieten.’

De muis kijkt Pedro een beetje beledigd aan, grist nog snel een korstje weg en schiet onder de kast.

Pedro pakt een broodje en eet het op. Lekker! Zijn maag rammelt niet meer en hij wordt heerlijk warm vanbinnen.

Dan krijgt hij een leuk idee. Sinterklaas en de Pieten hebben nog nooit ontbijt op bed gehad. Als hij nou eens...

Snel legt Pedro alle broodjes naast elkaar op de keukentafel. Met een groot mes snijdt hij ze voorzichtig open. Dan smeert hij er boter op, een dikke laag, want dat vinden de Pieten lekker en Sint vast ook wel. Hij pakt pindakaas, doet dat op de broodjes en strooit er daarna veel hagelslag overheen. Hij proeft een hapje. Mmm, lekker!

Netjes legt hij de broodjes op een dienblad en loopt ermee naar de Pietenslaapzaal. Midden in de slaapzaal zet hij het blad op de grond. De Pieten slapen nog.

‘Wakker worden!’ roept Pedro. ‘Tijd om op te staan!’

De Pieten mompelen wat, draaien zich nog een keer om en snurken gewoon door.

‘Verrassing!’ roept Pedro. ‘Ik heb een verrassing!’

Meteen zitten ze allemaal met slaperige gezichten rechtop in bed.

‘Pedro, wat is er nou weer?’ moppert de oudste Piet die ’s morgens de meeste tijd nodig heeft om wakker te worden.

‘Ontbijt op bed,’ zegt Pedro. ‘Ik heb lekkere broodjes gemaakt.’

Hij pakt het dienblad en loopt langs de

stapelbedden. Iedere Piet pakt een broodje en smikkelt dat in bed op.

‘Mmm, lekker,’ zegt de Pepernotenpiet. ‘Wat zit er veel pindakaas op en dan die hageltjes, mmm...’

‘We hebben nog nooit ontbijt op bed gehad,’ zeggen de Klauterpieten die altijd als eerste opstaan.

‘Hoe kom je op het idee, Pedro?’

‘Ik wil wel iedere dag ontbijt op bed.’

‘Die kleine kan wel wat!’

‘Je hebt toch geen rommel in de keuken gemaakt, hè?’ vraagt de Keukenpiet.

Pedro schrikt, maar dan bedenkt hij dat de muizen vast de kruimels al opgegeten hebben.

Als alle Pieten een broodje hebben gehad, ligt er nog één op het blad.

‘Die lust ik nog wel,’ zegt de Pepernotenpiet.

‘Nee,’ zegt Pedro. ‘Het laatste broodje is voor Sinterklaas. Hij heeft ook nog nooit ontbijt op bed gehad.’

‘Dat is waar,’ zeggen de Pieten en met zijn allen lopen ze in hun pyjama de trap op naar de slaapkamer van Sint. Pedro gaat voorop met het broodje.

Bij de slaapkamerdeur houdt de oudste Piet Pedro tegen.

‘Je moet hem zachtjes wakker maken, Pedro. Hij is oud, dan schrik je snel. Niet schreeuwen, kriebel hem maar achter zijn oor.’

Pedro knikt. Als de deur open is, sluipt hij op zijn tenen naar binnen. Hij trekt zacht de gordijnen open. Sinterklaas merkt niets.

‘Pfff pfff,’ doet hij, ‘pufff pufff.’

Pedro zet het broodje op het nachtkastje, kruipt op het bed van Sinterklaas en kriebelt hem achter zijn oor.

De Pieten verdringen zich rond het bed.

Sinterklaas wordt langzaam wakker. Hij rekt zich uit en geeuwt.

‘Hé, ben jij dat, Pedro?’ zegt hij. ‘Ik dacht dat er een muis aan mijn oor knabbelde.’

‘Nee, Sint,’ fluistert Pedro. ‘Ik breng u ontbijt op bed.’

Sinterklaas zit meteen rechtop. ‘Ontbijt op bed?’ vraagt hij verbaasd. ‘Dat heb ik in mijn hele leven nog nooit gehad, terwijl ik al zo oud ben.’

Pedro schudt het kussen op en geeft Sinterklaas zijn broodje. Die neemt meteen een hap.

‘Mmm, heerlijk, Pedro,’ zegt hij. ‘Heb jij dat speciaal voor mij gemaakt?’

‘En ook voor alle Pieten,’ zegt Pedro trots.

‘Echt waar?’ vraagt Sint en de Pieten knikken. Bij sommigen zit nog hagelslag en pindakaas op hun wangen.

‘Het was een echte verrassing, Sint,’ zeggen ze.

‘Het was Pedro’s eigen idee.’

‘Hij heeft helemaal alleen de broodjes gesmeerd.’

‘Zo zo,’ zegt Sinterklaas. ‘Dus onze Pedro kan wel wat.’ Hij wrijft in zijn baard en denkt na.

‘Wat denk je, Pedro, zou je al kunnen helpen met pepernoten bakken?’

‘Natuurlijk, Sint,’ zegt Pedro. Hij zou willen dansen, zo blij is hij.

‘Wat denk jij, Pepernotenpiet? Kun je een hulpje gebruiken?’

‘Altijd, Sint. Zakken vol pepernoten bakken is een heel karwei en ik denk dat ik het ons kleinste Pietje wel kan leren.’

‘Dat is dan afgesproken,’ zegt Sinterklaas. ‘En nu allemaal in bad, want er moet vandaag hard gewerkt worden.’

Pedro loopt zo licht als een veertje naar de Pietenbadkamer. Terwijl hij zich wast, denkt hij blij: ‘Vandaag leer ik pepernoten bakken en misschien mag ik morgen wel suikerbeesten maken en overmorgen marsepein!’

BORSTPLAAT

Dit heb je nodig:

250 gram kristalsuiker
60 ml slagroom
1/2 eetlepel roomboter

Dit zet je klaar:

borstplaatvorm (hart)
of ring van
springvorm van
20 cm doorsnee
bakpapier
steelpannetje
houten lepel

Vraag of je vader, je moeder of je oma je helpt!

Leg eerst de vorm of de ring op een stuk bakpapier.

Doe de suiker, de slagroom en ook de boter in het steelpannetje.

Dan moet het fornuis aan.

Zet het pannetje op het fornuis en breng de inhoud zachtjes aan de kook. Blijf er steeds met de houten lepel in roeren.

Draai het vuur laag als het kookt. Laat het nog vijf minuten doorpruttelen, en roer er af en toe in.

Draai dan het vuur uit. Blijf in de suikermassa roeren tot je een zacht krassend geluid hoort als je over de bodem schraapt.

Giet het mengsel dan in de vorm.

Niet aanraken! Zelfs geen klein likje proeven, want dan wordt het niet glad.

Keer de vorm na 30 minuten om, zodat ook de onderkant goed kan drogen.

Na een uur kun je de vorm eraf halen.

Smullen maar!

De hele dag helpt Pedro met pepernoten bakken.

‘Ik weet niet of ik het kan, hoor,’ zegt hij als ze beginnen. Hij krabbelt in zijn haar. Dat doet hij altijd als hij zenuwachtig is.

‘Natuurlijk kun je dat wel,’ zegt de Pepernotenpiet. ‘Als je lekkere broodjes kunt smeren, kun je ook pepernoten bakken. Ik zal je leren hoe je het deeg moet maken.’

Hij tilt Pedro op het aanrecht, zodat hij alles goed kan zien.

De Pepernotenpiet pakt een glazen pot met witte basterdsuiker en weegt 125 gram af, en daarna doet hij er 250 gram meel bij en een snufje zout. Hij zegt zacht in zichzelf: ‘Nu 2 eetlepels keukenstroop, melk, 100 gram boter, wat kaneel, kruidnagelpoeder en peper.’

Het duizelt Pedro.

‘Dat kan ik toch allemaal niet onthouden!’ zegt hij. ‘Keukenpoeder en nagelstroop en pepermelk...’ Hij krijgt het er warm van.

‘Vroeger, toen ik pas lekkere dingen leerde maken, kon ik ook nooit onthouden wat er in het beslag moest, maar ik heb alle recepten uit mijn hoofd geleerd en ik vergeet ze nooit meer,’ troost de Pepernotenpiet hem. ‘Zal ik een pepernotenversje opzeggen?’

Hij haalt diep adem en begint.

‘Neem wat boter, meel en kaneel,
melk, stroop, suiker, lekker veel.
Kruidnagelpoeder en peper erbij.
Mijn pepernoten maken iedereen blij!
Als hij het liedje een paar keer heeft

opgezegd, kent Pedro het ook.

‘Zie je wel,’ zegt de Pepernotenpiet. ‘Er is niks aan. Jij kunt het ook. Let goed op wat je nu moet doen.’

Hij strooit de suiker in een grote kom en roert daar het meel, het zout en de kruiden doorheen. Daarna doet hij de melk, de boter en de stroop erbij.

‘Hier heb je de mixer,’ zegt de Pepernotenpiet tegen Pedro. ‘Maak jij er maar deeg van.’

Pedro vindt het heel spannend. Eerst waait de bloem alle kanten op, maar dan verandert alles in een glad, stevig deeg.

‘Goed zo!’ zegt de Pepernotenpiet. ‘Even proeven of het goed is.’ Hij wrijft over zijn bolronde buik en neemt een hapje. ‘Wil je ook wat?’ Hij geeft Pedro een stukje deeg.

‘Mmm!’ zegt Pedro. ‘Maar als het gebakken is, smaakt het vast nog lekkerder.’

‘Eerst draaien we er kleine bolletjes van en die druk je met je duim plat, en dan gaan ze de oven in,’ legt de Pepernotenpiet uit.

Pedro helpt goed mee. Hij speelt vaak met klei en het deeg lijkt erop. Het worden mooie ronde knikkertjes. De Pepernotenpiet smeert boter op een bakplaat en legt ze erop. Met zijn duim drukt hij ze plat en daarna schuift hij ze in de warme oven.

‘Nu moeten we goed opletten,’ zegt hij. ‘Ze mogen niet aanbranden.’

Hij pakt een groot kookboek waarin recepten en mooie platen staan van lekkere

dingen, zoals taaitaai-poppen, suikerbeesten en chocoladeletters.

‘Dat wil ik ook allemaal leren maken,’ zegt Pedro.

‘Kalm aan,’ zegt de Pepernotenpiet. ‘Eerst leer je pepernoten bakken. De rest komt vanzelf.’

Afen toe kijkt Pedro door het ruitje van de oven. De pepernoten kleuren lichtbruin, worden groter en ze ruiken heerlijk.

‘Nog even,’ zegt de Pepernotenpiet, ‘dan zijn ze klaar.’

Na een paar minuten haalt hij de pepernoten uit de oven.

‘Mag ik er eentje proeven?’ vraagt Pedro en hij wil al een pepernoot van de bakplaat pakken.

‘Niet doen,’ waarschuwt de Pepernotenpiet. ‘Je brandt je vingers. Ze moeten eerst afkoelen, dan pas gaan we proeven.’

Pedro kan bijna niet wachten tot de pepernoten genoeg afgekoeld zijn, zo’n trek heeft hij. Eindelijk is het zover.

‘Nu mag jij de eerste proeven,’ zegt de Pepernotenpiet en voorzichtig pakt Pedro er eentje van de bakplaat. Hij stopt hem in zijn mond en laat hem een tijdje op zijn tong liggen.

‘Kauwen en goed proeven,’ zegt de Pepernotenpiet en hij neemt er zelf ook een. ‘Mmm,’ zegt hij. ‘Wat vind jij?’

‘Dit zijn de lekkerste pepernoten die ik ooit gegeten heb,’ zegt Pedro en hij neemt er snel nog een en daarna nog een.

De Pepernotenpiet knikt goedkeurend en neemt nog een handje vol, en Pedro volgt zijn voorbeeld. Dan nemen ze er nog een paar en voor ze het weten is de bakplaat helemaal leeg en zitten alle pepernoten in hun buik.

‘O o,’ zegt de Pepernotenpiet. ‘Ze zijn op en ik heb Sinterklaas nog wel beloofd dat ik hem de allereerste pepernoten die jij gebakken hebt zou laten proeven.’

‘We kunnen de Sint toch wel wat pepernoten geven uit de voorraadkelder?’ zegt Pedro.

‘Nee, nee. Hij wil weten of jij ze lekker kunt bakken. Pieten moeten heel veel kunnen voordat ze mee naar dat verre land mogen om cadeautjes in de schoenen van de kinderen te stoppen. Pepernoten bakken is het allereerste dat ze moeten leren.’

De Pepernotenpiet praat maar door. Hij merkt niet dat Pedro steeds bleker wordt. Het kleine Pietje ligt op het aanrecht tussen de potten en pannen met zijn handen op zijn buik. Hij kreunt zacht.

‘Wel alle pepernoten op een bakplaat!’ zegt de Pepernotenpiet verbaasd. ‘Ben je in slaap gevallen?’ Hij schudt zacht aan Pedro’s arm.

Net op dat moment komt Sinterklaas de keuken in.

‘Is hij ziek?’ vraagt hij bezorgd en hij buigt zich over Pedro heen.

‘Ik weet het niet, Sint,’ zegt de Pepernotenpiet. ‘We hebben gegeten van zijn zelfgebakken pepernoten. Pedro is nog maar klein, die is natuurlijk niks gewend. Misschien heeft hij buikpijn.’

Sinterklaas schudt zijn hoofd. ‘Piet, Piet. Ik dacht dat je wijzer was. Heb je hem niet verteld dat je van te veel pepernoten eten ziek kunt worden?’

‘Ik heb er niet aan gedacht, Sint. Hij vond zijn eigen pepernoten ook zó lekker.’

‘We stoppen hem in bed,’ zegt Sint. ‘Als hij een tijdje slaapt, voelt hij zich straks vast beter.’

Sinterklaas tilt Pedro op en stopt hem in bed.
 ‘Ga maar lekker slapen,’ zegt Sinterklaas. ‘Dan
 ben je straks weer beter.’

Pedro hoort het niet. Hij droomt dat hij grote
 roze suikerbeesten en chocoladeletters maakt.

Piet, waar zit je?

Tekst: Ellen Tijssinger/Muziek: Frans Luyt

D A7 D

In een hoek - je in het don - ker zit de a - lar - klein - ste Piet.

A7 D A7 D

Hij is hee ver weg - ga - kro - per want daar zien ze hem lek - ker niet!

Refrein A7 D A7 D

Piet, Piet, waar zit je nou? Jij moet hel - pen, kom toch gauw.

A7 D A7 D A7 D

Piet, Piet, waar zit je nou? Jij moet hel - pen, kom toch gauw!

*In een hoekje in het donker
 snoept de allerkleinste Piet;
 hele bergen pepernoten,
 en hij hoopt dat de Sint niets ziet.
 Piet, Piet, waar zit je nou?
 Jij moet helpen, kom toch gauw!*

*In een hoekje in het donker
 slaapt de allerkleinste Piet;
 óp, zijn alle pepernoten,
 maar erg lekker voelt Piet zich niet.
 Piet, Piet, waar zit je nou?
 Jij moet helpen, kom toch gauw!*

SPEL
voor een groep
kinderen

De kinderen zitten in een kring. Eentje is de Piet. Hij krijgt een Pietenmuts op en gaat in het midden zitten. Dit kind doet net of het pepernoten eet en bij het laatste couplet valt het kind 'in slaap'. Als het liedje uit is, wordt een kind uit de kring aangewezen dat zachtjes naar de Piet toe loopt en hem op de schouder tikt. Piet springt op en probeert het andere kind te tikken, dat vlug via zijn open plaats de kring aan de buitenkant rondrent. Lukt dat niet, dan mag de ander Piet zijn. Krijgt Piet het kind te pakken, dan mag hij nog een keer in het midden zitten en herhaalt het spel zich.

PEPERNOTEN

Dit heb je nodig:

125 gram witte
basterdsuiker
250 gram zelfrijzend
bakmeel
2 eetlepels stroop
100 gram zachte boter
2 eetlepels melk
1½ theelepel kaneel
1 theelepel
kruidnagelpoeder
½ theelepel peper
mespuntje zout

Dit zet je klaar:

beslagkom
houten lepel
mixer met
kneedhaken
bakpapier

Haal eerst de bakplaat uit de oven.

Vraag of je vader of moeder de oven aandoet en hem op 150 graden zet.

Doe de suiker in de kom en roer de bloem, de kaneel, het kruidnagelpoeder, de peper en het mespuntje zout erdoor. Doe er dan de boter, de stroop en de melk bij.

Maak er met de kneedhaken van de mixer een mooi glad deeg van.

Leg bakpapier op de bakplaat.

Draai nu kleine knikkertjes van het deeg, druk ze met je vinger een beetje plat en leg ze op de bakplaat.

Ga zo door tot het deeg op is en het bakblik vol pepernoten ligt.

Vraag of iemand de bakplaat in de hete oven schuift.

Kijk af en toe door het ruitje of je pepernoten al bruin worden. Het duurt ongeveer 20 minuten, dan zijn ze goed.

Vraag aan je vader of moeder of ze de bakplaat uit de oven willen halen en laat de pepernoten afkoelen.

Dat wordt smullen!

Op een middag als Pedro in de speelgoedkelder met een treintje speelt, komt een van de Klauterpieten hem halen.

‘Kom, Pedro,’ zegt hij. ‘Ik moet je van Sinterklaas wat leren.’

‘Gaan we naar de Pietengymzaal om te klauteren en klimmen?’ vraagt Pedro blij. Hij is er al een paar keer geweest en hij vindt het heel leuk.

‘Nee, ik ga je leren zwemmen.’ De Klauterpiet houdt een blauw zwembroekje met gele stipfels omhoog. ‘Kleed je maar om.’

‘Ik wil niet leren zwemmen,’ zegt Pedro. ‘Ik houd niet van nat. Ik ga iedere dag in bad, dat vind ik wel genoeg.’

‘Het is mooi weer,’ zegt de Klauterpiet. ‘De zon schijnt. Het water in het zwembad is lekker.’

Pedro klimt gauw op de tafel en dan op een hoge kast.

‘Ik kom niet,’ zegt hij. ‘Ik wil niet leren zwemmen.’

‘Goed hoor,’ zegt de Klauterpiet, ‘maar dan mag je niet mee met de boot naar het verre land. Alle Pieten moeten kunnen zwemmen. Het kan stormen op zee.’

Pedro trekt een boos gezicht, maar hij begrijpt wel dat hij er niet onderuit komt.

‘Kunnen de kinderen in dat verre land ook allemaal zwemmen?’ vraagt hij.

‘De meesten gaan op zwemles,’ zegt de Klauterpiet.

‘Vinden ze dat fijn?’ vraagt Pedro.

‘De eerste keer vinden ze het allemaal heel

spannend,’ zegt de Klauterpiet. Hij tilt Pedro van de kast en zet hem op zijn knie. ‘Je hoeft niet meteen baantjes te trekken,’ legt hij uit. ‘Je mag eerst lekker spetteren en spelen dat je een kikkertje bent. Je krijgt een bandje om, zodat je blijft drijven. Alle kinderen die leren zwemmen vinden het leuk. Jij ook, dat weet ik zeker. Hier is een nieuwe zwembroek. Kom, dan gaan we ons verkleden.’

Pedro pakt de hand van de Klauterpiet en loopt mee naar het zwembad. Het ligt in de tuin van het kasteel van Sinterklaas.

‘Alle Pieten zijn aan het werk,’ zegt de Klauterpiet. ‘We hebben het zwembad voor ons alleen.’

Hij doet Pedro een bandje om zodat hij blijft drijven en springt het water in.

‘Ik durf niet,’ zegt Pedro. Maar de Klauterpiet spreidt zijn armen uit.

‘Kom maar,’ zegt hij. ‘Ik vang je wel op.’

Pedro staat op de kant te bibberen, terwijl het zonnetje schijnt. Het water glinstert en kleine golfjes kabbelen tegen de rand van het zwembad.

‘Ik durf niet,’ zegt hij nog eens.

‘Ga maar op de kant zitten en steek je voeten in het water,’ zegt de Klauterpiet.

Voorzichtig probeert Pedro het. Het water is lekker. Pedro beweegt zijn tenen en dan zijn hele voeten. Het is een grappig gevoel.

Ineens begint hij wild te trappelen. Het water spat hoog op.

‘Joehoe,’ juicht de Klauterpiet. Hij duikt snel onder, alleen zijn benen steken nog

boven het water uit. Proestend komt hij boven.

‘Je bent al helemaal nat, Pedro. Kom er maar snel in.’

Langzaam laat Pedro zich in het water glijden.

‘Ik drijf,’ roept hij. ‘Ik ga niet kopje-onder!’

‘Kopje-onder gaan is juist leuk,’ zegt de Klauterpiet, ‘maar dat leer je later wel.’

Hij pakt de band van Pedro en trekt hem door het zwembad, terwijl Pedro met zijn benen spartelt als een kikker.

‘Ik zwem!’ roept hij. ‘Ik zwem!’

‘Nou ja, bijna,’ zegt de Klauterpiet. ‘Je moet de beenslag en de armslag nog leren, maar als we iedere dag een uurtje oefenen, word je een echte waterrat.’

De Klauterpiet doet voor hoe het moet. Hij schiet als een vis door het water.

‘Ik ga het ook proberen,’ zegt Pedro. Hij trappelt met zijn benen en maait met zijn armen. Hij spettert en gaat zelfs kopje-onder, maar hij komt geen meter vooruit.

‘Het lukt niet,’ zegt Pedro. ‘Ik kan het niet. Het is te moeilijk.’

De Klauterpiet zwemt snel naar Pedro.

‘Je denkt toch niet dat alle kinderen na hun eerste zwemles meteen al kunnen zwemmen?’ vraagt hij.

‘O nee?’ vraagt Pedro verbaasd.

‘Natuurlijk niet,’ zegt de Klauterpiet. ‘Ze

moeten oefenen en iedere keer leren ze er wat bij. Pas na heel veel uren in het water kunnen ze het.’

‘O,’ zegt Pedro. ‘Ik dacht dat ik het nou meteen kon.’

‘Je bent toch geen dolfijntje,’ zegt de Klauterpiet lachend. ‘Die kunnen meteen zwemmen. Kinderen en Pieten moeten het eerst leren.’

‘Hoe lang duurt het dan nog voor ik het kan?’ vraagt Pedro ongeduldig.

‘Als je iedere dag oefent, kun je op tijd zwemmen om mee te gaan met de boot,’ hoort hij Sinterklaas zeggen.

Hij staat langs de rand van het zwembad in een mooie rode zwembroek.

‘Ik zag jullie vanuit het raam van mijn kamer en ik dacht: kom, ik ga ook maar even een baantje trekken.’

‘Kunt u zwemmen, Sint?’ vraagt Pedro verbaasd.

‘Natuurlijk,’ zegt Sint, ‘anders kan ik toch niet met de boot mee?’

Sinterklaas loopt naar de rand van het zwembad en met een grote plons springt hij in het water.

‘Uw mijter, Sint!’ roept de Klauterpiet.

Maar het is al te laat. Sinterklaas duikt met mijter en al het water in. Gelukkig gaat hij niet kopje-onder. Zijn mijter blijft droog. Sint zwemt een paar baantjes.

Pedro kijkt verbaasd. Hij had niet gedacht dat Sinterklaas zo goed kon zwemmen.

‘Ik wil net zo snel leren zwemmen als u, Sint!’ roept hij en hij maait enthousiast met zijn armen door het water.

Sinterklaas en de Klauterpiet lachen om die kleine Pedro.

‘Het gaat je lukken,’ zegt Sint. ‘Dat weet ik zeker.’

4

Pakjes maken

Iedere dag zwemt Pedro een uurtje met Sinterklaas. Hij klautert in de Pietengymzaal in het wandrek, doet allerlei moeilijke kunstjes, zoals langs een touw omhoog klimmen, bokje springen en slingeren in de ringen. Hij houdt met de Klauterpieten wedstrijdjes trapleuning glijden en hij kan al taaitaai en suikerbeesten maken.

‘Goed zo, Pedro,’ zegt Sinterklaas. ‘Je leert snel. Ik weet zeker dat je over een paar weken met de boot mee kunt.’

Pedro gloeit van trots.

Op een morgen brengt de postbode brieven van kinderen. Sint leest ze voor aan de Pieten. Er staan heel lieve dingen in. Sommige kinderen dromen van Sint. Sommigen vragen of ze ook een Piet kunnen worden. Andere kinderen schrijven dat ze leuke dingen hebben geknutseld, zoals een Pietenmuts of een mijter en er zijn zelfs kinderen die alvast een winterwortel voor het paard van Sint hebben gekocht. En allemaal oefenen ze al Sinterklaasliedjes.

Er zitten ook vaak verlanglijstjes bij de brieven. Soms schudt Sint zijn hoofd, dan staat er: ‘Sint, ik wil een poppenhuis. Het grootste en duurste dat u kunt vinden en er moeten ook meubeltjes in staan.’ Of: ‘Sint, geef mij maar een fiets met handremmen, het liefst van een goed merk want ik ben niet zo zuinig op mijn spullen, en een gammele rotfiets is bij mij zo kapot.’

Meestal staan er op zulke lijstjes nog wel

tien andere dure dingen. Zelfs de Pieten schudden dan hun hoofd. Maar de meeste kinderen zijn gelukkig tevreden met kleine cadeautjes.

‘Sint, mogen mijn zusje en ik een pop?’ schrijven ze. ‘We kunnen er wel om beurten mee spelen.’ Of: ‘Sint, ik teken zo graag. Mag ik een doos kleurtjes?’

Die kinderen geeft Sint graag iets extra’s.

‘Sint!’ roept een van de Pakjespieten als alle brieven voorgelezen zijn. ‘Pedro moet nog cadeautjes in leren pakken.’

‘Dat is waar ook. Ik was het helemaal vergeten,’ zegt Sint. ‘Neem hem meteen maar mee naar de pakjeskelder. Ik ga het Grote Boek bijwerken.’

Pedro glijdt net als de Pakjespieten langs de trapleuning naar beneden. Het liefst wil hij met het speelgoed gaan spelen, maar de oudste Pakjespiet geeft hem een grote rol gekleurd papier, een schaar en plakband, en zegt: ‘Pedro, begin maar met het inpakken van de boeken. Dat is een makkelijk werkje.’

Pedro pakt een boek en bladert erin. Het gaat over dieren in een feestbos. Er staan liedjes en spelletjes in. Pedro heeft ineens geen zin meer om in te pakken. Hij wil veel liever spelen met dat mooie boek en de knutseldingen maken die erin staan. Een voor een slaat hij de bladzijden om en bekijkt de vrolijke tekeningen. Hij vergeet helemaal de schaar, het plakband en het inpakpapier. Na een tijdje komt de Pakjespiet eens kijken of het lukt, maar

Pedro ligt op zijn buik tussen het speelgoed en bladert in het boek.

‘Pedro! Je hebt nog helemaal niks ingepakt! Aan jou heb ik ook niet veel,’ moppert de Pakjespiet.

Pedro slaat het boek dicht en pakt snel het gekleurde inpakpapier. Hij knipt er een stuk af en rolt dat om het boek heen. Het papier schuift heen en weer. De hoeken scheuren en het plakband kleeft aan zijn handen.

‘Ik wist niet dat het zo moeilijk was,’ zegt Pedro zuchtend.

De Pakjespiet doet hem voor hoe het moet en dan probeert Pedro het nog eens. Het lukt niet. Het papier is te klein. Hij knipt een groter stuk af, maar dat is zo groot dat Pedro er zelf helemaal in verdwijnt. Hij spartelt met zijn armen en benen. Waar is het begin nou en waar is het eind van het stuk papier?

‘Maak je een tent van het inpakpapier?’ vraagt de Pakjespiet lachend.

De andere Pakjespieten komen ook kijken naar de capriolen van Pedro. Ze slaan op hun knieën van het lachen en gooien hun mutsen in de lucht.

‘Die Pedro!’ roepen ze.

‘Hij denkt zeker dat hij zelf een pakje is.’

‘Zou hij door de schoorsteen passen?’

‘Zullen we hem met plakband dichtplakken en vast met de post naar het verre land sturen?’

Gelukkig heeft de oudste Pakjespiet medelijden met Pedro. Hij trekt het papier waar het kleine Pietje helemaal in verstrikt zit los en helpt hem overeind. Op Pedro’s neus staan zweetdruppeltjes en zijn krullen plakken op zijn voorhoofd, zo warm heeft hij het.

‘Pff,’ zegt hij. ‘Wat is het moeilijk om mooie pakjes te maken.’

‘Ik geloof niet dat je het ooit goed zult leren,’ zegt de oudste Pakjespiet nadenkend. De andere Pakjespieten knikken.

‘Je hebt er geduld voor nodig,’ zeggen ze.

‘Sommige pakjes, zoals poppen of beren, zijn heel lastig om in te pakken,’ zegt een van de Pieten, ‘en als hij al moeite heeft met het inpakken van een boek, dan wordt dat helemaal niks.’

Pedro schaamt zich een beetje. Hij buigt zijn hoofd en kijkt naar de grond, maar de oudste Pakjespiet slaat een arm om hem heen.

‘Het geeft niet, Pedro,’ zegt hij. ‘Jij kunt andere dingen. Je zult nooit een goede Pakjespiet worden, maar je kunt pepernoten bakken en klimmen als de beste. Ik denk dat jij een Klauterpiet wordt!’

‘Dat wil ik ook,’ zegt Pedro. ‘Ik wil Sint helpen om de pakjes in de schoorstenen te gooien.’

‘Dat is heel belangrijk werk,’ zegt de oudste Pakjespiet en daar zijn alle Pieten het mee eens.

Sinterklaas maakt iedere dag een ritje op zijn trouwe schimmel.

‘Hij moet in conditie blijven,’ zegt Sint, ‘want straks moet hij op de daken lopen.’

‘En vergeet de optochten met muziek niet!’ roept een van de Pieten die al heel vaak met de boot mee is geweest.

De Stalpieten zorgen altijd voor het paard van Sint. Ze geven hem haver en een wortel. Ze vullen zijn waterbak en mesten zijn stal uit. En ze borstelen hem iedere dag, maken een mooie vlecht in zijn staart en krabben kiezelsteentjes uit zijn hoeven.

Pedro gaat vaak kijken naar de Stalpieten. Hij neemt altijd een handje pepernoten mee, die hij aan het paard voert. ‘Zelfgebakken,’ zegt hij dan.

Het paard vindt zijn pepernoten heerlijk! Als hij ze op heeft, begint hij te hinniken en dan duikt hij met zijn snoet naar beneden, snuffelt aan Pedro’s haar, achter zijn oren en in zijn broekzak omdat hij misschien nog ergens een pepernoot heeft verstoppt. Dan moet Pedro altijd lachen, want zo’n paardensnoet kriebelt. En dan begint de schimmel luid te hinniken en hebben ze samen veel pret.

‘Hé, Pedro!’ roepen de Stalpieten dan. ‘Kom je de boel weer op stelten zetten?’ Maar ze moeten ook lachen om dat vrolijke Pietje dat dikke maatjes is met Sints paard.

Op een dag helpt hij weer mee om vers hooi in de stal te leggen, als Sinterklaas binnenkomt.

‘Zo, Pedro. Kun je de stal ook al uitmesten! Heb je mijn trouwe Amerigo al eens geborsteld?’

‘Sint,’ zegt een Stalpiet. ‘Dat kan hij toch niet? Daar is hij veel te klein voor. Hoe moet hij bij de rug van uw paard komen en zijn manen borstelen?’

Sinterklaas kriebelt in zijn baard. Er komt een frons in zijn voorhoofd. Hij denkt diep na.

‘Hebben jullie een trap?’ vraagt hij.

‘Natuurlijk,’ zegt een Piet. ‘Er ligt er een op de hooizolder.’

‘Ga hem eens halen,’ zegt Sint.

Twee Stalpieten klimmen de hooizolder op en komen weer beneden met een grote trap.

‘Zet hem maar tegen de rug van Amerigo,’ zegt hij. De twee Pieten doen wat Sint zegt.

Het paard blijft stilstaan en kijkt een beetje verbaasd naar de trap die tegen zijn rug staat.

‘Klim er eens op, Pedro,’ zegt Sint.

‘Maar Sint, als hij valt, breekt hij een arm of een been,’ roept een stalpiet bezorgd.

‘Welnee,’ zegt Sint. ‘Pedro kan klauteren als de beste en Amerigo blijft heus wel stilstaan.’

Hij pakt zijn paard bij de teugel en aait hem over zijn neus.

‘Stil staan, Amerigo,’ fluistert hij in het oor van het dier. ‘We gaan eens kijken of onze Pedro je ook kan borstelen.’

Voorzichtig klimt Pedro op de trap. Hij

wiebelt een beetje, maar het gaat goed. Als hij helemaal boven is, legt hij zijn armen om de nek van het paard. Amerigo begint meteen aan Pedro te snuffelen op zoek naar pepernoten. Pedro moet weer vreselijk lachen en het paard begint te hinniken.

‘Zo gaat het altijd met die twee, Sint,’ zegt de oudste Stalpiet lachend. ‘Ze zetten samen de boel op stelten. U denkt toch niet echt dat Pedro uw paard kan borstelen?’

‘Ach,’ zegt Sint. ‘Ze zijn zo uitgelachen. Laat hem het maar proberen.’

Een van de Stalpieten pakt een kleine borstel. Hij gaat op zijn tenen staan en geeft hem aan Pedro. Die begint meteen te borstelen.

‘Met de haren mee, van boven naar beneden!’ roept de oudste Stalpiet.

Pedro doet precies wat hij zegt. De vacht van de schimmel gaat mooi glimmen. Het paard staat heel stil, alsof hij weet dat hij niet moet wiebelen, want dan valt de trap om en kukelt Pedro naar beneden.

Pedro doet erg zijn best. Hij borstelt de klitten uit de manen en de staart van het paard. Hij fluistert lieve woordjes en hij

geeft hem zachte klopjes op zijn rug. Af en toe draait het paard zijn hoofd om en dan geeft hij Pedro een kusje.

De Stalpieten kijken bewonderend naar Pedro.

‘Zie je wel dat het lukt,’ zegt Sint. ‘Ik ben trots op ons kleinste Pietje.’

Sint gaat een eindje wandelen en alle Pieten gaan weer aan het werk. Pedro gaat door met het borstelen van Amerigo, de schimmel, zodat zijn vacht lekker zacht wordt. Pedro krijgt het er warm van. Als hij klaar is, klautert hij van de trap af en zet hem tegen de stalmuur. Het paard gaat languit in het stro liggen. Pedro gaapt. Het was een zwaar karwei.

‘Ik denk dat ik ook maar even een dutje ga doen,’ zegt hij. Hij gaat lekker dicht tegen het warme lijf van het paard aan liggen. Na een minuutje slaapt hij ook.

Als Sinterklaas en de Pieten na een tijdje komen kijken, moeten ze lachen om het kleinste Pietje en om het paard van Sint, die zulke dikke vriendjes zijn.

Ze dromen, want Amerigo hinnikt zacht en Pedro lacht in zijn slaap.

Sinterklaas is jarig

C F C
Sin-ter-klaas is ja - rig, 'k zet mijn schoen___ vast klaar. ___

G7 C D7 G
'k Hoop dat hij het vol doet, met, ja wist ik het maar. ___

C G7 C G7
Hier leg ik wat ha - ver, daar wat hooi voor 't paard. ___

C F G7 C
Want dat trou - we beest - je, is dat heus___ wel waard. ___

*Als de kleintjes slapen, komt de goede Sint;
die de brave kind'ren 't allermeest bemint.
't Paardje, zwaarbeladen, voert hij met zich voort,
en zijn Piet vertelt hem wat hij heeft gehoord.*

